

ROALD DAHL
РОАЛД
ДАЛ
МАТИЛДА

Иллюстрации
Куентин Блейк

enthusiast

БЪРЗО!

УЖАСНИ ПАКОСТНИЦИ,
НАПИШЕТЕ името си тук, за да
знаят всички, че **тази книга**
Е ВАША.

РОАЛД ДАЛ бил

шпионин, боен пилот, изследовател на шоколада и изобретател в сферата на медицината.

Освен това е автор на *Чарли и шоколадовата фабрика*, *Матилда*, *ГДВ* и още много великолепни истории.

РОАЛД ДАЛ СИ ОСТАВА РАЗКАЗВАЧ № 1 В СВЕТА.

КУЕНТИН БЛЕЙК

е илюстрирал повече от 300 книги и бил любимият илюстратор на Роалд Дал.

През 1980 г. той печели престижния медал „Кейт Грийнуей“. През 1999 г. става първият Детски лауреат, а през 2013 г. е удостоен с рицарско звание за приноса си към илюстрирането на книги.

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ:

Матилда

Майкъл

Госпожица
Хъни

Господин
и госпожа
Уърмуд

Брус
Богтротър

Аманда
Трип

Госпожица
Трънчбъл

ROALD DAHL
**РОАЛД
ДАЛ**

МАТИЛДА

Превод от английски
Анелия Янева

Илюстрации
Куентин Блейк

enthusiast
София, 2020

Roald Dahl
Matilda

Text copyright © The Roald Dahl Story Company, 1988
Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story
Company Ltd.
Illustrations copyright © Quentin Blake, 1988
All rights reserved

Роалд Дал
Матилада

© Анелия Янева, превод, 2004, 2016, 2020
© Куентин Блейк, илюстрации, 1988, 2016, 2020
© Куентин Блейк, художник на корицата, 1988, 2016, 2020
© Биляна Славкова, адаптация на корицата, 2020
© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комуникейшънс енд
пъблишинг“ ООД, 2016, 2020

ISBN 978-619-164-228-1

На Майкъл и Люси

Съдържание

Читателката	11
Господин Уърмуд, великият автотърговец	26
Шапката и универсалното лепило	34
Привидението	42
Урок по смятане	53
Платиненорусият мъж	60
Госпожица Хъни	70
Трънчбъл	86
Родителите	94
Хвърляне на чука	105
Брус Богтротър и тортата	121
Лаванда	138
Седмичното изпитване	145
Първото чудо	163
Второто чудо	174

Къщичката на госпожица Хъни	181
Историята на госпожица Хъни	197
Имената	210
Тренировките	214
Третото чудо	219
Нов дом	231

Читателката

Чудна работа са родителите. Даже ако тяхното чедо е най-противният малък навлек, за когото ви идва наум, те пак продължават да мислят, че той или тя е същинско чудо на чудесата.

Някои бащи и майки стигат дори още по-далеч. Те са така заслепени от обожание, че накрая започват да откриват у отрочето си чертите на истински гений.

Е, в края на краищата, в това няма нищо чак толкова лошо. Просто така е устроен светът. Но когато такива родители започнат да убеждават и *нас* в съвършенствата на техните противни изчадия, тогава не ни остава нищо друго, освен да закрещим с пълно гърло: „Дайте бързо леген, че ще повръщаме!“

От дрънканиците на такива възгордели се родителите страдат най-вече учителите, но те обикновено намират начин да си го върнат тѣпкано, когато дойде време за оценките в края на срока. Ако бях учител, щях да измисля някои наистина унищожителни характеристики за дечицата на такива заслепени родители. „Вашият син Максимилиан, бих написал аз, е същински глупак. Искрено се надявам да имате някакъв семеен бизнес, за да го уредите с връзки, когато завърши училище, защото иначе със сигурност никъде не биха го взели на работа.“ Ако пък този ден съм настроен поетично, бих написал ето това: „Невероятно, но факт – слуховите органи на шурците са разположени от двете страни на корема им. А ако се съди по това, какво е научила през този срок дъщеря ви Ванеса, то излиза, че тя изобщо е лишена от слух.“

Даже бих могъл да се разровя още по-надълбоко в естествознанието и да отсъдя: „Цикадата прекарва шест години под формата на ларва под земята и не повече от шест дни като свободно същество на въздух и слънце. Синът ви Уилфред прекара последните шест години като ларва в училището и ние все още го очакваме да излезе от пащукла си.“ А някое особено гразнецо малко момиченце може да ме принуди да напиша ето това: „Фиона притежава студената красота на айсберг, но за разлика от него тя не крие абсолютно нищо под повърхността.“ Вярвам, че много бих се забавлявал да пиша ха-

актеристиките на малките паразити от класа в края на срока. Но стига по този въпрос. Сега трябва да продължим нататък.

Случва се обаче понякога човек да попадне и на родители, които са точно противоположния случай и изобщо не се интересуват от децата си – те,

разбира се, са къде-къде по-опасни от ония, които са се възгордели без причина заради своите отрочета. Господин и госпожа Уърмуд бяха точно такива родители. Те имаха син на име Майкъл и гъщеря, наречена Матилда, и гледаха на Матилда ни повече, ни по-малко като на трънче в петата. Трънчето в петата е нещо, което трябва да изтръпиш известно време, докато най-накрая не го изтръгнеш с рязко движение и не го хвърлиш настрана. Господин и госпожа Уърмуд с голямо нетърпение очакваха мига да се отърват от гъщеря си и да я запратят надалече, за предпочитане чак в съседния окръг или дори още по-нататък.

Достатъчно неприятно е родителите да се гържат с обикновените си деца, сякаш те са трън в петата им или забрал палец, но още по-лошо е, когато те се отнасят така със своите *не-обикновени* деца, като под това определение разбирам особено чувствителни и много надарени. Матилда притежаваше и двете качества, а освен това имаше бляскав ум. Тя беше толкова схватлива и усвояваше всичко така бързо, че тази нейна способност би трябвало да извади очите дори на плиткоумни родители, каквито бяха нейните. Но и господин Уърмуд, и госпожа Уърмуд бяха толкова тъпи и така погълнати от собствения си глупав и гребнав животец, че не откриваха нищо кой знае колко особено у гъщеря си. Честно казано, те едва ли щяха да я забележат дори ако се повлечеше по корем със счупен крак из къщи.

Майкъл, братът на Матилда, си беше съвсем нормално момче, но заради гарбите на сестра му, както вече споменах, всеки би опулил очи. На *година и половина* говорът ѝ беше съвършен и тя знаеше толкова гуми, колкото и повечето възрастни. Нейните родители обаче, вместо да я похвалят и поощрят, я наричаха досадно кречетало и всеки път я срязваха, че малките момиченца трябва да се виждат, но не и да се чуват.

Когато стана на *три*, Матилда сама се научи да чете, докато разглеждаше вестниците и списанията. На *четири години* тя вече четеше бързо и гладко и съвсем естествено започна да копнее за книги. Но единствената книга в този просветен дом бе нещо от рода на „Как да сготвим набързо“ и принадлежеше на майка ѝ, а когато я прочете от кора до кора и научи всички рецепти наизуст, момиченцето реши да си намери нещо по-интересно.

- Татенце - каза то един ден, - как мислиш, дали е възможно да ми купиш книга?

- Книга ли? - отвърна бащата. - Че за какво ти е тая пуста книга?

- За да чета, татенце.

- Че какво му е на телевизора ни, за бога? Имаме си чуден телевизор с дванайсетинчов екран, а ти искаш някаква си книга! Май тръгваш по лош път, момичето ми!

Почти всеки следобед през седмицата Матилда оставаше сама вкъщи. Брат ѝ (пет години по-голям от нея) отиваше на училище. Баща ѝ заминаваше на работа, а майка ѝ играеше бинго в едно градче на осем мили от тях. Госпожа Уърмуд беше пристрастена към бингото и ходеше да играе пет дни в седмицата. Същия следобед, когато бащата отказа да ѝ купи книга, Матилда съвсем самичка пое към библиотеката в тяхното село. Щом пристигна, тя се представи на библиотекарката госпожа Фелпс. После попита дали може да поседи известно време в библиотеката и да почете някоя книга. Госпожа Фелпс, леко стъписана от удването на толкова мъничко момиченце, непридружено от родители, въпреки това ѝ отговори, че е добре дошла.

- А къде са детските книги, моля? - попита Матилда.

- Ей на онези рафтове долу - отвърна госпожа

Фелпс. – Искаш ли да ти помогна да избереш някоя хубава книжка с много картинки?

– Не, благодаря – каза Матилда. – Сигурна съм, че и сама ще се справя.

Оттогава нататък всеки следобед, щом майка ѝ отидеше да играе бинго, Матилда зацрапукуваше към библиотеката. Разходката траеше едва десет минути и ѝ осигуряваше два прекрасни часа, през които тя седеше тихичко съвсем сама в уютния кът, поглъщайки книга след книга. Когато прочете и последната книга за деца в библиотеката, тя започна да скита между рафтовете и да си търси нещо друго за четене.

Госпожа Фелпс, която я беше наблюдавала с интерес през последните няколко седмици, сега стана иззад бюрото и се приближи до нея.

– Мога ли да ти помогна с нещо, Матилда? – попита.

– Чудя се какво ли да прочета сега – каза Матилда. – Вече приключих с детските книги.

– Искаш да кажеш, че си разгледала картинките в тях, нали?

– Да, но освен това и ги прочетох.

Госпожа Фелпс погледна надолу към Матилда от своята значителна височина и Матилда прямо отвърна на погледа ѝ.

– Според мен някои от тях са доста слаби – продължи Матилда, – но пък другите са направо прекрасни. Най-много от всички ми хареса „Тайната градина“. Пълна е със загадки. Загадката на стаята зад заключената врата и загадката на градината зад високата стена.

Роалг Дал
МАТИЛДА

Превод *Анелия Янева*
Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова, Цвета Нинкова*
Илюстрации *Куентин Блейк*
Дизайн на корицата *Куентин Блейк*
Адаптация на корицата *Биляна Славкова*
Предпечат *Биляна Славкова*

Английска. Четвърто издание
Формат 84x108/32
Печатни коли 15.5
ISBN 978-619-164-228-1

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ОНЗИ ДЕН **ВИДЯХМЕ**

как **СГРАБЧИ** едно

МОМИЧЕ

ЗА ПЛИТКИТЕ

И ГО ХВЪРЛИ ПРЕЗ

УЧИЛИЩНАТА ОГРАДА!

www.roalddahl.com

www.enthusiaст.bg

Цена 15 лв.

**ROALD
DAHL**
РАЗКАЗВАЧ
НОМЕР ЕДНО
В СВЕТА

За повече информация за благотворителните инициативи, моля, посетете www.roalddahl.com